

Bilag 3.

Oversættelse.

Minister Ernst Christiansens tale den 19. november 1956 under Ungarndebatten på De Forenede Nationers 11. plenarforsamling.

Hr. præsident.

Da det er første gang efter Deres valg til denne høje post, at jeg har lejlighed til at henvende mig til Dem, vil jeg gerne over for Dem udtrykke mine hjerteligste og mest oprigtige lykønskninger. Jeg gør dette ikke blot på grund af Deres erfaringer igennem mange år i denne store organisations arbejde, men også på grund af den snævre forbindelse, som har eksisteret og stadig findes mellem vore to lande, mellem Thailand og Danmark. Takket være selve dette samarbejde, som har været til gavn for folkene i begge lande, var det en særlig ære og glæde for den danske delegation at få lejlighed til at understøtte Deres valg til præsident.

Begivenhederne i Ungarn i de sidste få uger har vakt dybe og stærke følelser til live i mit land. I det danske folk var der en stærk følelse af glæde, da det ungarske folk syntes på tærskelen til at genvinde sin frihed og uafhængighed, men hele det danske folk følte dyb vrede og sorg, da Sovjetunionens hære og tanks begyndte deres frygtelige arbejde med at udslette dem, der kun ønskede at være fri og uafhængige, de mænd og kvinder, som ikke tøvede med at stille sig ansigt til ansigt med døden for at vinde frihed for deres land.

Vi i Danmark har kendt fascisme og nazisme. Vi ved, hvad det vil sige at leve under åget af fremmed undertrykkelse. Det er naturligvis rigtigt, at det gik mange folk endog langt værre under sidste krig, end det gik os. Vi forstod fuldt ud, hvor begejstret det ungarske folk følte sig de første vidunderlige dage af november, og hvordan

dets glæde vendtes til sorg og bitter desperation, da Sovjetunionens krigsmaskiner pludselig den 4. november anvendte al sin magt mod det ungarske folk for at knuse det, at bryde dets stolte vilje til at være frit og suverænt. Vi føler, at det, der er sket de sidste 2 uger i Ungarn, er nøjagtig, hvad der kunne være sket i Danmark, hvis fremmede tropper, efter at vi var befriet den 4.-5. maj 1945, atter var kommet for at holde os i deres jerngreb. Der er meget, vi ikke er klar over med hensyn til, hvad der faktisk er sket i Ungarn, siden jerntæppet for ca. 14 dage siden atter sænkedes langs dets grænser. Vi ved dog, at et stolt og frihedselkende folk har kæmpet tappert og vidunderligt som én mand for at forsvare og bevare den frihed og uafhængighed, det netop havde vundet.

Fra denne talerstol, hr. præsident, har en mand, der nu repræsenterer den regering, som hr. Kadar har dannet under beskyttelsen af sovjetrussisk militærmagt, påstået, at hvad der er blevet sagt om terroren i Ungarn, kun er bagvaskelse og løgn. Hvor ville vi alle være lykkelige, hvis vi blot kunne tro ham, hvor ville det være vidunderligt, hvis der ingen sandhed var i de frygtelige efterretninger, som nu i over 2 uger har slået hele verden med rædsel og dyb forfærdelse. Ulykkeligvis har vi intet andet valg end at nære mistillid til ånden om ikke også til enkelthederne i de benægtelser, vi har hørt fra Kadarregeringens repræsentant. Jeg kan tilføje, at hvis de mænd, der nu har magten i Ungarn, ikke havde afslået at give adgang til observatører fra De Forenede Nationer, ville vi ikke have været i